

2961/64. sz.

A Főpásztor üdvözlete.

Mikor Isten kegyelméből és az Apostoli Szentszék bizalmából az ősi kalocsai érseki széket elfoglaltam, szeretettel üdvözlöm Tisztelendő Papjaimat és Híveimet. Kérem bizalmukat és támogatásukat felelősségteljes hivatalom betöltéséhez.

Az örömet, mellyel érseki székem elfoglalásához készültem, mélységes gyász váltotta fel azon szerencsétlenség következtében, amely főegyházmegyénk négy kiváló papiját érte. Ez a gyász közvetlenül is sújtott, mert az elhunytakban személyes jóbarátokat is vesztettem és mert mind a négyre egyházkormányzati munkámban nagyon számítottam. A Mindenható Isten tekintsen kegyes szemmel az áldozatokra és fogadja életüket engesztelésül mindnyájunk bűneiért és gyarlóságaiért.

Nehezemre esik elhagyni székhelyemet hacsak időlegesen is, mikor pedig jobban szeretnék ismerkedni az ügyekkel és az emberekkel. A Zsinatra elmenni azonban olyan kötelesség, amelyet minden püspök szentelése alkalmával esküvel vállal. A II. Vatikáni Zsinat 3-ik szakasza november 21-ig tart, azután pedig a bombayi Eucharisztikus kongresszusra kell utaznom. Azt mondom: „kell”, mert hisz kánoni kötelesség erre nézve nem áll fenn, készlet azonban az Eucharisztia tisztelete és a magyar nemzet becsülete, amely nem enged elmaradni ilyen világmegegyezésből, mint a bombayi Eucharisztikus Kongresszus. Kérem imáitokat Tisztelendő Testvérek és kedves Hívek, hogy szerencsésen járjon a magyar küldöttség, melyben három püspök, három pap és egy világi hívő vesz részt. Mindnyájunk nevében ígérem, hogy mi is imádkozni fogunk ott a nagy gyülekezésben a magyar katolikus Egyházért, népünkért és édes hazánkért.

Kalocsa, 1964 november 1.

2913/64. sz.

Specialis delegatusi megbízások.

Távozni kényszerülve, Dr. Várkonyi Imrét hatalmaztam fel delegatus specialis minőségben a főegyházmegyei kormányzat intézésére, mivel pedig később ő is Bombayba utazik, további delegatus specialisnak Kovást Géza érseki irodaigazgatót jelöltem.

Kalocsa, 1964 október 29.

Halottaink.

2898/1964. sz.

Megrendült lélekkel állítunk emléket ezen oldalakon annak a közúti balesetnek, amely négy kiváló papjától fosztotta meg a főegyházmegyét. Az ötös püspökszentelés felemelő élményével lelkükben hazasiető paptestvérek október 28-án 17 óra 50 perckor az 51-es úton a 65–66 km között — most már felderíthetetlen okból — belerohantak az úmentén álló tehergépkocsiba és mind a négyen életüket veszítették. Erős hittel hiszem, hogy amit munkájukkal, szolgálatkészségükkel főpásztori gondjaiban segítettek volna, azt most az irgalmas Isten trónja előtt buzgó imádsággal esdik le rájuk és szeretet egyházmegyéjükre.

Elsőnek közülük emlékezzünk dr. Kujáni Ferenc apostoli protonotarius, nagyprépostra. Géderlakon született 1890 november 19-én. 1913 július 26-án

szentelték pappá. Rövid káplánság, katonalelkész szolgálat, hittanárság után Kalocsára rendelik be előbb teológiai tanárnak, majd 1923-ban az aulába kerül titkárnak. 1930-ban irodaigazgató lesz, 1939-ben kanonok, 1943-tól érseki helynök. 1944-ben lesz apostoli protonotarius. A Szentatya 1959 február 5-én nevezi ki a főszékesegyházi káptalan nagyprépostjává. Hűséges szolgálatkészséggel végezte munkáját élete minden állomásán, állt hűségesen rendelkezésére főpásztorainak és így bíztam, hogy nagy tudásával és a főegyházmegye ismeretével engem is segít majd főpásztori gondjaiban. Hivatalos elfoglaltsága mellett szeretettel pártfogolta a lelki és testi elesetteket, védelmezte segítette őket. Elvesztése pótolhatatlan űrt hagy a főegyházmegyében, de az ország katolikus életében is.

A tragikus szerencsétlenség másik áldozata Kovács Vince Kalocsa-belvárosi kanonok-plébános, esperes. Zentán született 1906 április 20-án. 1929 augusztus 4-én szentelték pappá. Négy évi káplánság után lelkész, majd plébános lesz. 1946-ban a nagyszeminárium gondnoka. Ugyanezt a megbízást kapja 1951-től a szegedi egyházmegyei közti szemináriumban is. 1958-ban kerül vissza Kalocsára és 1959 február 5-én kapja meg kanonok-plébánosi kinevezését. Amilyen buzgósággal gondoskodott a kispapokról, ugyanolyan buzgósággal gondoskodott híveiről is. Búcsúunk tőle is.

Búcsúunk Mihályfi István tb. főesperes, Kalocsa Szent Imre plébánosától is. Baján született 1911 december 3-án. 1935 november 1-én szentelték pappá és kezdte meg buzgó munkásságát az Úr szőlőjében. Négy évi káplánság után hitoktató, majd kórházi lelkész lesz Baján. Később Kalocsán hittanár, majd 1954-ben Kalocsa Szent Imre plébánosa. Nagy áldozattal szépítette templomát, tartotta rendben plébániáját. Az utolsó nagy munka befejezését már nem érthette meg. Még álltak az állványok az oldalhajójában, amikor elszólította a halál. A templom búcsújára már teljes szépségében állott az árván maradt hívek szeme előtt a művészien kifestett templom.

Búcsúunk Sztrilich Károly tb. és megbízott főesperes, Kecel-beltéri esperes plébánosától is. Zentán született 1917 augusztus 12-én. 1944 június 29-én szentelték pappá. Szabadka Szent Terézi kápláni évek után az érseki aulában nyert beosztást. Mint iktató, szertartó, titkár és végül mint érseki irodaigazgató szolgálta nagy hűséggel főpásztorait. A sok és hűségesen végzett irodai munka mellett mindig szakított magának időt a lelkipásztorokodáshoz is. Mély papi lelke állandóan a lelkipásztorokodás felé húzta. Így pályázta meg és nyerte el ez év július 1-ével a Kecel-beltéri plébániát és kezdett a megvalósításához mindannak, amit szépnek és jónak álmodott meg.

Mélyen megrendült lélekkel búcsúunk tőlük a viszontlátás nagy reményével. Hirtelen ragadta el őket a halál, de a Legszenőbb Szív ígéretében részesültek hűséges papjai, mert a baleset után egy órán belül paptestvéreiktől feloldozásban részesültek és a szentkenet szentsége letörölte lelkükről a legkisebb foltot is és tisztán álltak az Örök Bíró trónusa elé.

Foglalják buzgó imáikba a T. Paptestvérek az elhunytakat és mondják el lelki üdvükért a szokásos három szentmisét.

Kalocsa, 1964 november 6.